

Zarzuty i główne argumenty

Działania władz greckich polegające na ochronie sektora gospodarki krajowej, którym w niniejszej sprawie jest handlowy transport drogowy w północnej Grecji, w żadnym razie nie uzasadniają przeszkody dla prowadzenia przewidzianej w przepisach prawa działalności gospodarczej, takiej jak transport kombinowany w rozumieniu dyrektywy 92/106/EWG, która na mocy art. 2 tej dyrektywy powinna być stosowana począwszy od dnia 1 lipca 1993 r.

(¹) Dz.U. L 368 z 17.12.1992, str. 38.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-307/06)

(2006/C 224/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: V. Kreuzschitz i I. Kauffman-Bühler, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przyznając w oparciu o ustawodawstwo krajowe — a w szczególności ustawę federalną dotyczącą zasiłku na kształcenie — ten zasiłek pracownikom najemnym mającym miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim tylko wtedy gdy wymiar ich pracy przekracza minimalny wymiar, przy czym tylko pracownicy przygraniczni poddani są takiemu wymogowi, Republika Federalna Niemiec naruszyła art. 39 WE oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 (¹);
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1612/68 pracownik będący obywatelem jednego z państw członkowskich korzysta na terytorium innego państwa członkowskiego z takich samych przywilejów socjalnych i podatkowych jak pracownicy krajowi.

Stosownie do § 1 ust. 7 ustawy federalnej dotyczącej zasiłku na kształcenie, zasiłek ten jest przyznawany w Republice Federalnej Niemiec pracownikom najemnym mającym miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim tylko i

wyłącznie wtedy, gdy wymiar ich pracy przekracza wymiar minimalny. Tylko pracownicy przygraniczni podlegają temu wymogowi, pracowników mających miejsce zamieszkania w Niemczech uregulowanie to nie dotyczy: ci ostatni mają prawo do zasiłku na kształcenie niezależnie od ilości godzin przepracowanych w tygodniu czy wysokości ich wynagrodzenia. Ustawodawca niemiecki uznaje zatem, że w odniesieniu do osób mających miejsce zamieszkania w Niemczech minimalny wymiar ich pracy nie stanowi przeszkody w uznaniu ich za pracowników.

Wymóg ten jest niezgodny z art. 39 WE i z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1612/68.

Nawet jeśli pracownicy pracujący w wymiarze mniejszym niż wymiar minimalny nie są objęci zakresem osobowym stosowania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 jeżeli warunki, o których mowa w załączniku I, C (dziś D) — w odniesieniu do Niemiec — nie są w stosunku do nich spełnione, nie można stąd jednak wnioskować, że rozporządzenie nr 1612/68 nie ma zastosowania. W swym orzecznictwie Trybunał podkreślił, że wykluczenie świadczeń z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1408/71 nie skutkuje zwolnieniem państw członkowskich z zapewnienia by żadna inna norma prawa wspólnotowego, wynikająca w szczególności z rozporządzenia nr 1612/68 nie stanowiła przeszkody dla ustanowienia wymogu posiadania miejsca zamieszkania. W odniesieniu do zasiłku na kształcenie Trybunał orzekł nawet wyraźnie, że stanowi on przywilej socjalny w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1612/68.

Osoba świadcząca pracę w mniejszym niż minimalny wymiarze może być objęta zakresem pojęcia pracownika w rozumieniu art. 39 WE. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału pojęcie pracownika w rozumieniu art. 39 WE i rozporządzenia nr 1612/68 ma szczególne znaczenie wspólnotowe i nie podlega ścisłej wykładni. Obiektywnie charakter stosunku pracy polega na tym, że dana osoba wykonuje przez określony czas na rzecz innej osoby, pod jej kierownictwem, określone czynności, w zamian za które otrzymuje wynagrodzenie. Trybunał wyprowadza stąd wniosek, że praca w niepełnym wymiarze nie jest wyłączona z zakresu stosowania norm dotyczących swobodnego przepływu pracowników.

O ile nie jest obiektywnie uzasadniona i proporcjonalna do realizowanego celu, norma prawa krajowego winna być uznana za pośrednio dyskryminującą, gdy z samej swej natury może bardziej dotknąć pracowników migrujących niż pracowników krajowych i gdy w konsekwencji istnieje ryzyko, że bardziej pogorszy sytuację tych pierwszych. Według Komisji wymóg skutkujący poddaniem wypłaty niemieckiego zasiłku na kształcenie pracownikom migrującym, świadczącym pracę w mniejszym niż minimalny wymiarze, wymogowi posiadania miejsca zamieszkania w Niemczech nie jest obiektywnie uzasadniony ani proporcjonalny i tym samym jest sprzeczny z art. 39 WE oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1612/68.

(¹) Dz.U. L 257, str. 2.